

Lietuva - Pietų Amerika

Su tango šokėja Rūta Krivickaite susipažinome spalio mėnesį Vilniaus tango teatrui atvykus į Urugvajų. Vieną vakarą Rūta užsuko į lietuvių klubą ir mūsų pamoka virto tikru vakarėliu – lietuvių kalbos ir šokių besimokantiems vaikams Rūtos apsilankymas buvo didelė šventė. Ir aišku kodėl – visą mėnesį šią vasarą Rūta praleido Urugvajaus lietuvių kultūros draugijoje mokydama vaikus ir suaugusius šokių. Spalį Rūta grįžo į Montevidėjų su Vilniaus tango teatro trupe. Urugvajuje vykusiame tango festivalyje „Joven Tango“ Vilniaus tango teatras surengė penkis koncertus ir privertė urugvajiečius galvoti, kad kažkur, kitame pasaulio gale, Lietuvoje, visi šoka tango. Su Rūta kalbamės apie užsimezgusią draugystę su Pietų Amerikos lietuviais ir kultūrinius ryšius, kurie, atrodo, vis stiprėja.

Papasakokite apie Vilniaus tango teatro kelius į Pietų Ameriką. Kada prasidėjo jūsų draugystė su Pietų Amerikos lietuviais?

Viskas prasidėjo jau prieš gerą dešimtmetį. Mūsų draugystės su Pietų Amerika istoriją pradėjo mūsų teatro vadovas Sigitas Hernandezas Repšys. Argentinoje, Rosario mieste gyvena mūsų vadovo dėdė Rubenas Repšys, kuris yra ir Lietuvos garbės konsulas Rosario mieste. Jam esame dėkingi už tiesiamus kelius į Pietų Ameriką. Rosario mieste yra lietuvių bendruomenė, su kuria mūsų vadovas

užmezgė labai glaudžius ryšius.

Mūsų vadovo domėjimasis Argentinos kultūra išaugo į teatro įkūrimą. Galiausiai Sigitas Repšys sulaukė kvietimo dalyvauti „Monumental tango“ festivalyje, vykstančiame Rosario. Po kurio laiko į festivalį jau vyko visas Vilniaus tango teatras.

Pirmą kartą nuvykau į Argentiną prieš ketverius metus. Tąkart teko dalyvauti ne tik tango festivalyje Rosario, bet ir Vasario 16-osios minėjime: čia kasmet vyksta labai iškilminga ceremonija, keliama vėliava, giedamas himnas, nešami vainikai. Dalyvavome ir mes – parodėme tango programą, atlikome ir lietuvių liaudies šokius. Rosario mieste esantys lietuviai – labai šilti ir mieli žmonės – sutiko mus labai gražiai. Jie domisi Lietuvos istorija, kultūra, šių dienų aktualijomis.

Kaip susipažinote su Urugvajaus Lietuvių Bendruomene?

Mano pažintis su Urugvajaus Lietuvių Bendruomene prasidėjo Rosario mieste, kai lankėmės ten pirmąjį kartą. Į „Monumental tango“ festivalį atvyko Urugvajaus garbės konsulė Cecilia Hernandez Švobas. Ji stebėjo mūsų pasirodymą – susipažinome, kartu leidome laiką. Nors mūsų pažintis buvo trumpa, susidraugavome, bendravome ir toliau.

Šių metų birželio mėnesį Urugvajaus garbės konsulė lankėsi Lietuvoje. Apie tai sužinojęs visas mūsų teatras labai apsidžiaugė – susitikome su Cecilia, leidome kartu laiką, stengėmės rūpintis jos viešnage ir kalbėjomės apie naujus projektus.

Konsulė papasakojo, kad Montevidėjuje yra didelė lietuvių bendruomenė, čia yra net trys šokių kolektyvai, ir užsiminė, kad šokėjai norėtų vykti į pasaulio lietuvių dainų ir šokių šventę, bet Urugvajuje esantiems kolektyvams reiktų pagalbos ruošiant šokių programą. Pradžioje tik juokavome, štai kad imsiu ir atvažiuosiu, kol galiausiai iš tikrųjų nusipirkau lėktuvo bilietus ir atsidūriau Montevidėjuje. Ir ši mano kelionė, ir kitos mūsų teatro kelionės ir iniciatyvos yra asmeninės – joms neturime rėmėjų, darome tai todėl, kad mums įdomu.

Ką veikei Montevidėjuje? Kaip tave sutiko čia gyvenantys lietuviai?

Čia dirbau su visais trimis kolektyvais: ir su vaikų, ir su jaunimo, ir su senjorų kolektyvais. Mes tikrai nemažai dirbome, žinoma, pagal jų galimybes, nes visi turi savo darbus, gyvenimus, universitetus ir kartais būdavo sunku suderinti laiką, bet manau, kad tas mėnuo darbo buvo labai produktyvus. Man buvo labai įdomi nauja patirtis. Ne visi kalba lietuviškai, o mano ispanų kalba taip pat nėra tobula – tad kalbos barjeras buvo išbandymas, bet įdomus ir labai prasmingas.

Lietuviai mane čia sutiko labai svetingai, nuoširdžiai, rūpinosi mano viešnage. Ypač Cecilia Hernandez Švobas, Lietuvos garbės konsulė Urugvajuje, labai manimi rūpinosi, organizavo mano laisvalaikį. Lankėmės teatruose: ji žinojo, kad domiuosi tango, tad turbūt per tą laikotarpį lankiausi visuose tango renginiuose, kiek jų buvo.

Esu labai dėkinga Ceciliai ir, žinoma, visai bendruomenei, kuri vertino tą laiką, kol buvau čia, ir stengėsi, kuo daugiau išmokti. Manau, kad rezultatas tikrai matyti.

Rūta su vaikais

Rūta su šokėjais

Kaip nutiko, kad su teatru po kelių mėnesių vėl grįžai į Urugvajų? Kaip kilo idėja dalyvauti tango festivalyje?

Kai Cecilia birželį lankėsi Lietuvoje, ji pasiūlė dalyvauti mums „Joven tango“ festivalyje – bent vienai ar dviem poroms. Mes, žinoma, labai noriai sutikome, tai mums buvo nauja patirtis ir šokti vienoje scenoje su geriausiaisiais Pietų Amerikos artistais yra netgi garbės reikalas.

Kaip urugvajiečiai reaguoja į lietuvius, šokančius tango? Kaip manote, ar į užsieniečius, šokančius tango, žiūrima atlaidžiau, ar kaip tik griežčiau?

Urugvajiečiai į lietuvius, šokančius tango, reaguoja gerai. Bet žiūri, žinoma, griežčiau. Galime įsivaizduoti, kad čia būtų tas pats, jei į Lietuvą atvyktų žmonės, nieko bendro neturintys su Lietuva, šokantys lietuvių liaudies šokius – mes turbūt į juos žiūrėtume kiek atsargiai. Ir į mus Urugvajuje žiūrėjo griežčiau. Bet po koncertų bendravome su publika ir manau, kad tikrai jų nenuvylėme. Manau, parodėme, kad ir lietuviai gali šokti tango. Taip pat reiktų pastebėti, kad mes šokame ne *salon tango*, o *tango show*. Tai žmonėms palieka kiek kitokį įspūdį.

Ar patiko koncertuoti Urugvajuje? Ar užmezgėte pažinčių su kitais festivalio dalyviais?

Įspūdžiai iš koncertų tikrai nuostabūs, publika čia buvo labai geranoriška ir šilta.

Šokime vienose geriausių Urugvajaus scenų, kurorte Punta del Esté (Punta del Est) surengėme du pasirodymus, vienas iš jų buvo *Casa Pueblo*, įspūdingoje vietoje, kuri paliko didžiulį įspūdį, visi buvome pakylėti. Trečiasis pasirodymas vyko Montevdėje - garsiajame „Teatro Solis“. Mūsų trupė į šį pasirodymą žiūrėjo labai rimtai - apie šį teatrą susirinkome informacijos, sužinojome, kad tai yra geriausias teatras Urugvajuje, ir ten nuvykę supratome, kad neveltui. Tai tikras Teatras, jame pasirodyti turbūt yra kiekvieno atlikėjo, muzikanto, šokėjo, svajonė, tad mums buvo didelė garbė. Visi pasirodymai paliko mums didelį įspūdį.

Prieš kiekvieną koncertą bendraudavome su atlikėjais, su kuriais pasirodydavome programoje. Dalindavomės savo patirtimis, buvo įdomu išgirsti, kur dalyvauja atlikėjai, kur yra buvę, su kuo šokę, su kuo groję. Mums kaip atlikėjams tai yra labai svarbu.

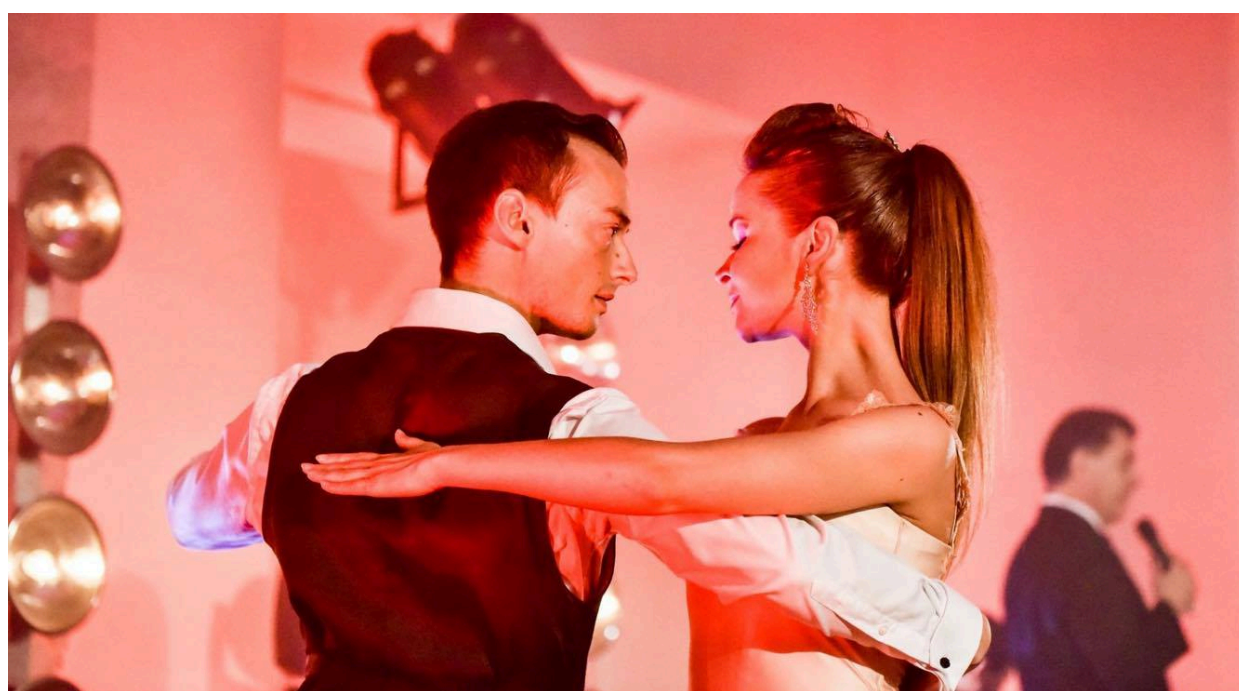
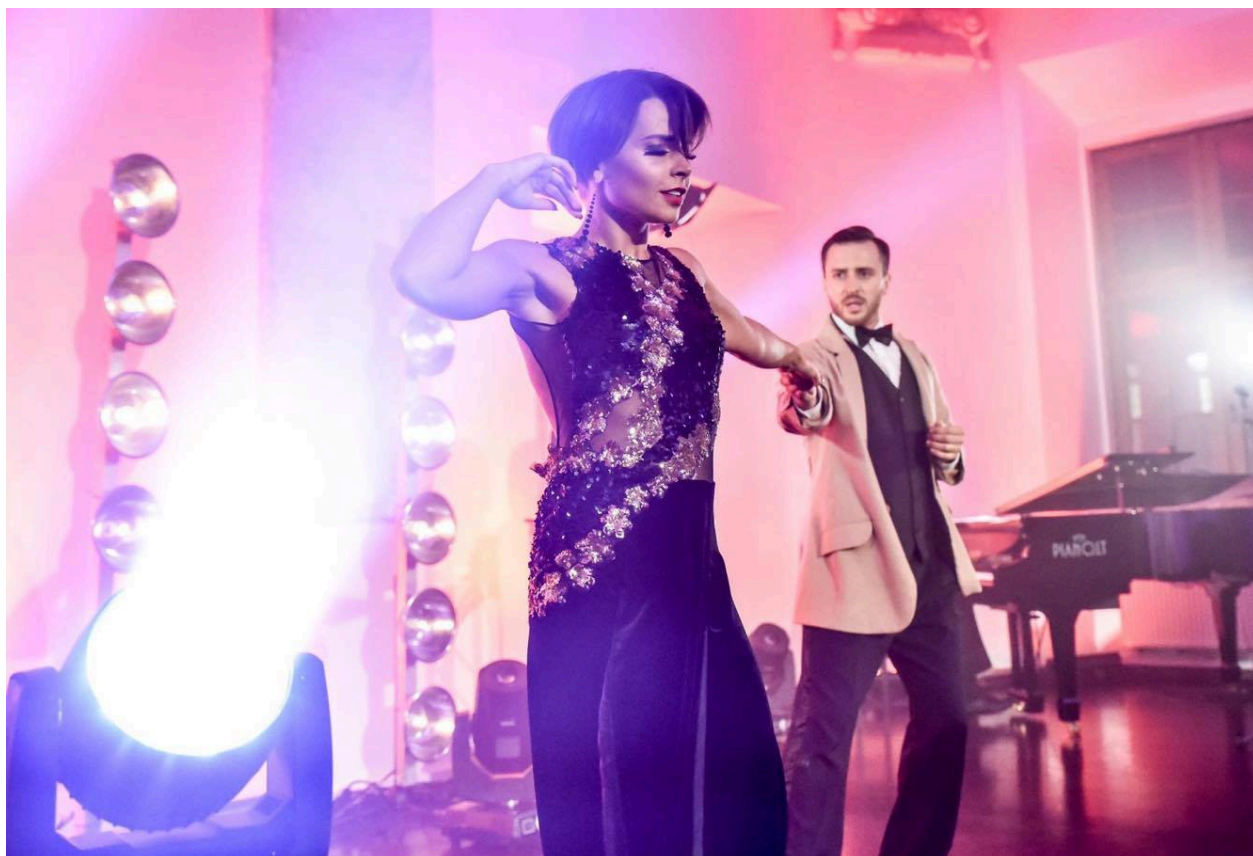
Per koncertą „Teatro Solis“, pristatydamas Lietuvą, jūsų šokio teatrą, vedėjas lygino Lietuvą ir Urugvajų: abi šalys turi panašų skaičių gyventojų. Kokių dar panašumų pastebėjote? Ar vis tik daugiau skirtumų? Ar žmonės čia nustemba, kad atvažiavo tango grupė iš Lietuvos?

Manau, lyginti šias šalis yra sudėtinga. Aš išvelgčiau tik tokį panašumą, kad abiejose šalyse gyvena panašus žmonių skaičius. O šiaip abi šalys yra labai skirtingos, mano nuomone, skiriasi viskas - klimatas, žmonės, kultūra. Žinoma, žmonės nustemba, kad esame grupė iš Lietuvos - dalis gal net nežino, kur tiksliai ta Lietuva yra.

Koncerto vedėjas stebėjosi, kad, pažiūrėjus į Vilniaus tango teatrą, atrodo, kad visi Lietuvoje pamišę dėl tango. O kaip jums atrodo? Ar tango Lietuvoje populiarus, ar labiau nišinis šokis?

Kaip pažiūrėsi - labai sunku vertinti. Lietuvoje yra labai daug žmonių, besidominčių tango. Manau šia kultūra domisi labai kultūringi žmonės, dažniausiai tai yra turbūt kiek vyresni, išsilavinę žmonės, galbūt nuo trisdešimties metų ir vyresni, jaunimui šis šokis dažnai yra dar nesuprantamas. Ir Lietuvoje, ir Europoje mes esame vienintelis tango teatras, kuris turi vokalą, gyvą muziką,

šokių trupę. Taip pat esame išskirtiniai tuo, kad atliekame šokius *tango show* stilistika. Lietuvoje yra nemažai tango mokyklų, kurios organizuoja tango kursus, *milongas*, o mūsų teatras rengia pasirodymus. Žmonėms įdomu pažinti tango, klausytis šios muzikos. Tikimės, kad mūsų teatre žiūrovai pajaučia dalelę Pietų Amerikos.

Vilniaus tango teatro šokėjai

Ar tęsite bendravimą su Urugvajaus Lietuvių Bendruomene? Galbūt planuojate kitus bendrus projektus su Pietų Amerikos lietuviais?

Išvažiuodami tikrai neatsisveikinome visam laikui – aš tikrai dar čia sugrįšiu. Labai norėčiau kartu dirbti ir toliau, organizuoti dirbtuves ir mokymus, padėti parengti kokią nors programą. Labai tikiuosi, kad greitai metu atsiras ir konkrečių projektų.

Vasario mėnesį su tango teatru vyksime į Rosario, „Monumental tango“ festivalį. Čia susitikime ir su lietuvių bendruomene, dalyvausime ir Vasario 16-osios renginiuose. Tikiuosi, kad turėsime galimybę atvykti ir į Montevidėjų, vėl susitikti su bendruomene ir ten surengti pasirodymą. Taip pat esu pakviesta į Argentiną padėti Beriso (Berisso) mieste esančios lietuvių „Nemuno“ draugijos šokių kolektyvams ruošti dainų šventei. Tikiuosi, kad pavyks šią idėją įgyvendinti. Ir žinoma, jei Urugvajaus lietuvių kolektyvai vasarą atvažiuos į dainų šventę, aš tikrai mielai rūpinsiuosi jų viešnage čia, taip, kaip manimi rūpinosi Montevidėjuje.

Kalbino Živilė Miežytė

Asm. archyvo nuotraukos

pasauliolietuvis.lt

Mielai pasidalysime svetainėje skelbiamais tekstais ir nuotraukomis, tik prašome nurodyti informacijos šaltinį ir autorius.

SPAUDOS,
RADIJO IR
TELEVIZIJOS
RĖMIMO
FONDAS

